

Arrest

nr. 148 797 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014, waarbij het verblijfsrecht van onbeperkte duur wordt ingetrokken en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 5 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 april 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij schrijven van 12 september 2005, aangetekend verzonden op 22 juni 2006, dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid (oud), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 2 oktober 2008 wordt de verzoekster gemachtigd tot een verblijf van één jaar. Op 7 november 2011 wordt zij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van beperkte duur (A-kaart).

Verzoeksters tijdelijk verblijf wordt telkenmale verlengd met de duur van één jaar, en dit uiteindelijk tot 19 oktober 2014.

Bij beslissing van 2 december 2013 wordt de verzoekster gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 5 maart 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om verzoeksters onbeperkt verblijfsrecht in te trekken.

Deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 14 maart 2014 en zij is als volgt gemotiveerd:

"P(...), L(...)

[...]

nationaliteit: Nigeria

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

Betrokken vreemdeling kwam aan in België in 1996. Ze diende een asielaanvraag in als Soedanese. De asielpcedure werd afgesloten op 29.03.1996. Nadien diende ze, nog steeds als Soedanese, een regularisatieaanvraag in op basis van de wet van 22.12.1999 die eveneens negatief afgesloten werd. Op 27.10.05 diende ze een aanvraag in tot een machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden overeenkomstig het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980 als Liberiaanse. Deze aanvraag werd zonder voorwerp gezet op 25.04.2006. Op 22.06.06 diende ze een aanvraag in tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden op basis van het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980 in als Nigeriaanse. Ze steunde deze aanvraag op haar banden met haar in België gevestigd kind U(...), K(...). Op 13.11.2007 diende ze een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 10 en 12 bis van de wet van 15.12.1980 eveneens in functie van haar in België gevestigde man en zoon. Deze laatste aanvraag wordt onontvankelijk gezet op 26.08.2008. op 23.09.2008 bekomt mevrouw regularisatie op basis van haar in België gevestigd kind K(...). Ze wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister op 02.10.08. Haar verblijfsrecht werd jaarlijks verlengd gezien zij banden onderhield met haar zoon.

Betrokkenes echtgenoot U(...), O(...) T(...) met wie ze huwde op 08.10.07 verkreeg zijn vestiging in het Rijk door zijn eerste huwelijk met de Belgische onderdane C(...) I(...). Dit huwelijk werd vernietigd door het Hof van Beroep te Gent op 23.05.2013 (ref arrest 2011/AR/2708) omdat het een schijnhuwelijk was. Door de vernietiging van het huwelijk wordt het huwelijk uit het Belgische rechtsverkeer gehaald wat wil zeggen dat het nooit bestaan heeft. Aldus vervallen ook alle rechten die uit het huwelijk voortvloeien. Dit houdt in dat er geen grond is voor de vestiging van U(...), O(...) T(...) in het Rijk. Zijn verblijfsrecht werd dan ook ingetrokken op 05.03.14 omwille van fraude. De kinderen van U(...), O(...) T(...) en de betrokkene werden bij hun geboorte ingeschreven in het bevolkingsregister, het gunstige verblijfsrecht van hun vader volgend. Hun vestiging in het Rijk is dus een rechtsreeks gevolg van de door fraude verkregen vestiging van hun vader. Ook hun vestiging werd ingetrokken op 05.03.14. De regularisatie van betrokkene werd toegestaan op basis van het feit dat haar zoon K(...) gevestigd was in het Rijk. Nu is gebleken dat de vestiging van K(...) eigenlijk nooit een grond heeft gekend, gezien het een recht is dat rechtsreeks uit het vernietigde huwelijk van zijn vader is voortgevloeid. Aldus was er ook geen grond voor regularisatie van de betrokkene. De Dienst vreemdelingenzaken is zich bewust van het feit dat mevrouw voor het verkrijgen van haar verblijf door regularisatie niet zelf gefraudeerd heeft maar de fraude gepleegd werd door haar echtgenoot. De valse nationaliteiten die ze bij haar eerdere procedures heeft opgegeven waren niet beslissend voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Desalniettemin heeft mevrouw, net als haar echtgenoot en kinderen, geen recht op een verblijf dat een rechtsreeks gevolg is van fraude.

Overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht van onbeperkte duur van mevrouw ingetrokken."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 5 maart 2014 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel, dat eveneens ter kennis werd gebracht op 14 maart 2014, is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: P(...).

voornaam: (...)

[...]

nationaliteit: Nigeria

ook gekend onder de identiteit P(...), L(...) [...], Soedan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op (1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

□ 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Door beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken werd het verblijfsrecht van bovengenoemde vreemdelinge ingetrokken op 05.03.2014. het verblijfsrecht van haar gezinsleden werd op dezelfde dag ingetrokken.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Bijgevolg wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9, derde lid (oud), 9bis, 13, §2bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Luidens de eerste bestreden beslissing wordt het “verblijfsrecht van onbeperkte duur” van verzoekster ingetrokken.

Verzoekster werd bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 23 september 2008 tot verblijf in België gemachtigd, ingevolge het verzoek tot regularisatie dat zij op 22 juni 2006 had ingediend met toepassing van het toenmalige artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

De aanvankelijke verblijfsmachtiging voor beperkte tijd werd jaarlijks verlengd en bij beslissing dd. 2 december 2013 omgezet naar een verblijfsmachtiging voor onbeperkte duur (stuk 3)

Bij haar aanvraag met toepassing van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet had verzoekster zich ondermeer beroepen op het feit dat zij de moeder was (en is) van een in België gevestigd minderjarig kind, m.n. K(...) U(...) (° 19/10/2005) met wie zij samenwoonde en aldus de nodige banden aantoonde.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat haar precies om die reden destijds de machtiging tot verblijf (regularisatie) werd toegekend.

Kindness UYI had verblijfsrecht in België op grond van het verblijfsrecht van zijn vader, O(...) T(...) U(...), met wie verzoekster op 8 oktober 2007 in het huwelijk trad, en die zelf zijn verblijfsrecht in België ontleende aan zijn eerste huwelijk met een Belgische dame in 2000.

Bij arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 23 mei 2013 werd het eerste huwelijk van de Heer U(...) nietig verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris steunt zich hierop ter motivering van de intrekking van de verblijfsmachtiging van verzoekster en verwijst naar een toepassing van het adagium "fraus omnia corrumpit", welk hij als een algemeen rechtsprincipe bestempelt.

Volgens de redenering van de gemachtigde van de Staatssecretaris, en zoals deze expliciet is vermeld in de eerste bestreden beslissing, heeft de nietigverklaring van voormeld huwelijk tot gevolg dat het als nooit bestaan dient te worden beschouwd en aldus ook alle uit dit huwelijk voortvloeiende rechten komen te vervallen.

Zo zou er geen grond zijn voor de vestiging in het Rijk van de Heer O(...) T(...) U(...) en aangezien zijn kinderen in het bevolkingsregister werden ingeschreven omwille van het verblijfsrecht van hun vader is ook hun vestiging een gevolg van de door hem begane fraude bij het bekomen van zijn verblijfsrecht en werd dit eveneens ingetrokken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris trekt deze lijn dan verder door naar verzoekster en stelt in de eerste bestreden beslissing:

"De regularisatie van betrokkene werd toegestaan op basis van het feit dat haar zoon K(...) gevestigd was in het Rijk. Nu is gebleken dat de vestiging van K(...) eigenlijk nooit een grond heeft gekend, gezien het een recht is dat rechtstreeks uit het vernietigde huwelijk van zijn vader is voortgevloeid. Aldus was er ook geen grond voor regularisatie van de betrokkene."

Deze redenering van de gemachtigde van de Staatssecretaris kan niet worden bijgetreden en vormt geen afdoende en deugdelijke motivering welke de eerste bestreden beslissing kan verantwoorden. De beslissing zelf om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen is overigens strijdig met diverse bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster doet opmerken dat zij tot verblijf in België werd gemachtigd in toepassing van het oude artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, huidig artikel 9bis.

Dit wordt met zoveel woorden bevestigd in de eerste bestreden beslissing zelf, zodat daarover geen enkele betwisting kan bestaan.

Er was dus in hoofde van verzoekster geen loutere vaststelling van haar verblijfsrecht wegens een bepaalde familieband, in casu met haar minderjarig kind.

Over dit onderscheid en de juridische betekenis en draagwijdte ervan stelde de Raad van State in zijn arrest nr. 219.276 van 9 mei 2012 (overweging 6.1) het volgende:

"Bij een verblijfstitel met een declaratoir karakter ontstaat het verblijfsrecht van de betrokkene uit (bijvoorbeeld) een bepaalde familieband of een bepaalde hoedanigheid van de betrokkene en vormt de afgifte van de ermee overeenstemmende verblijfstitel slechts de vaststelling van het verblijfsrecht van de betrokkene. Wanneer die bepaalde familiebetrekking of hoedanigheid niet meer bestaat, gaat het verblijfsrecht teloor, ook wanneer de betrokkene nog in het bezit van zijn verblijfstitel is.

Het is anders gesteld bij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud) of thans 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze heeft een rechtscheppend of constitutief karakter: het verblijfsrecht van de vreemdeling ontstaat slechts door de afgifte van die machtiging. Dergelijke machtiging kan mede gesteund zijn op een bepaalde familieband doch het verblijfsrecht ontstaat niet uit die familieband zelf. Het verblijfsrecht gaat niet teloor omdat de feitelijke situatie waarop de machtiging tot verblijf is gesteund wijzigt doch enkel in de in de wet voorziene gevallen.”

Hiermee bevestigde de Raad van State trouwens de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 57.893 dd. 15 maart 2011.

De cascaderedenering van de gemachtigde van de Staatssecretaris kan derhalve niet worden bijgetreden.

Immers, aangezien verzoekster tot verblijf werd gemachtigd met toepassing van het oude artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, doen de gewijzigde feitelijke omstandigheden en met name het feit dat zij niet meer de moeder is van een in België gevestigd minderjarig kind (ingevolge de intrekking van het verblijfsrecht van K(...)) geen afbreuk aan haar recht op verblijf in België.

Dat bij de toekenning van de verblijfsmachtiging aan verzoekster in 2008 haar familieband met haar in België gevestigd minderjarig kind een doorslaggevende rol heeft gespeeld verandert hieraan niets, nu het verblijfsrecht van verzoekster niet uit deze familieband zelf ontstaan is doch uit de machtiging haar verleend door een bevoegde ambtenaar met respect voor het bepaalde in artikel 9.3 (oud) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien merkt verzoekster op dat in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 2 december 2013 en waarbij zij tot een verblijf van onbeperkte duur wordt gemachtigd, er geen sprake meer is van een verwijzing naar enige familieband.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de machtiging tot onbeperkt verblijf als volgt:

“Betrokkene verblijft reeds enkele jaren regelmatig in het Rijk en heeft blijk gegeven van voldoende integratie in de maatschappij.”

In het arrest nr. 57.893 dd. 15 maart 2011 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Verweerder lijkt er voorts vanuit te gaan dat hij een reeds toegekende verblijfsmachtiging van beperkte duur voortijdig kan beëindigen indien hij van oordeel is dat de reden waarom hij initieel de verblijfsmachtiging toekende – in casu de legale aanwezigheid van de echtgenote en kinderen in het Rijk – niet bestaat of omdat een gezinslid van de persoon die tot een verblijf gemachtigd werd niet over een verblijfsrecht zou beschikken. Verweerder blijft evenwel in gebreke de wetsbepaling te duiden waaruit een dergelijke mogelijkheid zou blijken.”

Verzoekster doet opmerken dat de wetgever zelf op limitatieve wijze heeft omschreven in welke gevallen het verblijf van een vreemdeling die tot verblijf in het Rijk gemachtigd werd kan worden beëindigd en aan deze een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd.

Aangezien verzoekster gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur is de toepasselijke wetsbepaling artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet, luidende als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Uit geen enkel element blijkt dat verzoekster zelf misleidende, valse of frauduleuze middelen heeft aangewend teneinde haar machtiging tot verblijf te bekomen.

Dit wordt overigens ook uitdrukkelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris bevestigd:

“De Dienst vreemdelingenzaken is zich bewust van het feit dat mevrouw voor het verkrijgen van haar verblijf door regularisatie niet zelf gefraudeerd heeft maar de fraude gepleegd werd door haar

echtgenoot. De valse nationaliteiten die ze bij haar eerdere procedures heeft opgegeven waren niet beslissend voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.”

De eerste bestreden beslissing schendt derhalve artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet door een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf van verzoekster voor onbeperkte duur, buiten de gevallen in deze wetbepaling voorzien.

Een verwijzing naar het adagium “fraus omnia corrumpit” kan hieraan geen afbreuk doen, nu de wetgever zelf duidelijk de werking van dit principe heeft beperkt tot welbepaalde en uitdrukkelijk omschreven situaties.

De eerste bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.1.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar verblijf werd ingetrokken met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekende partij houdt voor dat de redenering van de gemachtigde niet afdoende en deugdelijk zou zijn. Aangezien verzoekende partij tot verblijf werd gemachtigd met toepassing van het oude artikel 9.3 Vreemdelingenwet, zouden de gewijzigde feitelijke omstandigheden, met name dat zij niet meer de moeder is van een in België gevestigd minderjarig kind geen afbreuk doen aan haar recht op verblijf in België. Verzoekende partij meent dat haar verblijfsrecht niet uit de familieband is ontstaan, doch uit de machtiging zelf. Zij verwijst nog naar cassatierechtspraak aangaande het constitutief karakter van het verblijfsrecht.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar betoog juridische grondslag mist. Haar redenering is immers integraal gesteund op een cassatiearrest nr. 219.276 dd. 9.5.2012. Nog los van de vaststelling dat het Belgische rechtssysteem geen precedentenrechtspraak kent, merkt verweerder op dat verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van gelijke omstandigheden.

Immers blijkt uit lezing van het cassatie-arrest dat de bestreden beslissing toen een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten betrof, terwijl het in casu gaat om een beslissing houdende intrekking van verblijf op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

Verzoekende partij kan immers niet om de vaststelling heen (en betwist dit ook niet in haar verzoekschrift) dat het huwelijk op basis waarvan dhr. U(...) O(...) T(...) zijn verblijfsrecht in België verwierf, nietig verklaard werd door het Hof van Beroep te Gent bij arrest dd. 23.5.2013. Aangezien dit huwelijk een schijnhuwelijk betrof, werd het verblijfsrecht van dhr. U(...) O(...) T(...) ingetrokken o.g.v. het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

Verzoekende partij haar regularisatieverzoek dd. 12.9.2005 was gesteund op basis van het feit dat haar zoon K(...) gevestigd was in het Rijk. Nu is gebleken dat de vestiging van K(...) eigenlijk nooit een grond heeft gekend, gezien het een recht is dat rechtstreeks uit het vernietigde huwelijk van zijn vader is voortgevloeid, was er geen grond tot regularisatie voor verzoekende partij.

Verzoekende partij haar verwijzing naar de cassatierechtspraak en het constitutief karakter van een machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9, derde lid (oud) of thans 9bis Vreemdelingenwet doet daaraan geen afbreuk. Bovendien werd in het bovenvermeld cassatie-arrest als volgt gemotiveerd: 'het verblijfsrecht gaat niet teloor omdat de feitelijke situatie waarop de machtiging tot verblijf is gesteund, wijzigt doch enkel in de in de wet voorziene gevallen.' Verweerder wijst er op dat het beginsel '*fraus omnia corrumpit*' voldoende rechtsgrond vormt om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen.

Zie diensomtrek:

"De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*', gemotiveerd dat het vestigingsrecht van verzoekster wordt ingetrokken omdat zij dit recht verkreeg op basis van een huwelijk met een Belgische man en dit huwelijk, op grond van de vaststelling dat verzoekster niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, werd vernietigd door het bevoegde rechtscollege. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Nu in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet of onvoldoende is vermeld. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het feit dat de wetgever een artikel 42septies in de Vreemdelingenwet heeft ingevoerd dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting gesteld dat 'dit motief voor de beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe '*fraus omnia corrumpit*' (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 76). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen en zich zelfs op dit algemeen rechtsbeginsel heeft gesteund om een wetsartikel in de

Vreemdelingenwet op te nemen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar enige bepaling van de Vreemdelingenwet leidt in voorliggende zaak dan ook niet tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.” (R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013)

“Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de verwijzing naar het adagium “*fraus omnia corrumpit*” wel afdoende. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude.” (R.v.V. nr. 82 231 van 31 mei 2012)

Voorts houdt verzoekende partij voor dat er in de beslissing dd. 2.12.2013 waarbij zij tot verblijf van onbepaalde duur werd gemachtigd, geen sprake meer is van enige familieband. Verweerder merkt op dat de machtiging tot onbepaald verblijf als volgt werd gemotiveerd: ‘betrokkene verblijft reeds enkele jaren regelmatig in het Rijk en heeft blijk gegeven van voldoende integratie in de maatschappij.’

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat deze motivatie los zou staan van de machtiging tot verblijf die aan haar werd toegestaan op 2.10.2008 en die jaarlijks werd verlengd tot 2.12.2013. Immers verwijst de gemachtigde naar verzoekende partij haar regelmatig verblijf in België. Dit regelmatig verblijf verkreeg zij ingevolge haar machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9, derde lid (oud) Vreemdelingenwet o.g.v. de band met haar zoon, K(...).

Gelet op het feit dat de vestiging van haar kind K(...) nooit een grond heeft gekend (aangezien het verblijfsrecht van zijn vader werd ingetrokken), kende verzoekende partij haar regularisatie evenmin grond.

Verzoekende partij verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in casu niet dienstig is. Immers toont verzoekende partij niet aan dat het om een gelijke zaak zou gaan. Integendeel blijkt wederom uit lezing van het arrest dat het ging om een bevel om het grondgebied te verlaten en niet om een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl de Raad in het arrest nr. 57.893 verwijst naar de beëindiging van een recht van verblijf, terwijl het in casu gaat om een intrekking o.g.v. het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

“Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c))” (R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

Verzoekende partij haar verdere betoog omtrent een schending van artikel 13 §2bis Vreemdelingenwet gaat wederom uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In casu betreft het immers een intrekkingsbeslissing en geen beslissing waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd.

Verzoekende partij haar betoog mist enige juridische grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij haar verblijfsrecht diende te worden ingetrokken met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier en staat het buiten betwisting dat verzoeksters echtgenoot en vader van haar kinderen, de heer O. T. U., op 29 augustus 2001 een

aanvraag tot vestiging indiende in het kader van gezinshereniging met zijn toenmalige Belgische echtgenote. De gezinshereniging wordt toegestaan en verzoeksters echtgenoot wordt in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 7 maart 2009 wordt omgezet naar een C-kaart. Op 30 april 2005 spreekt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de echtscheiding uit tussen de heer O. T. U. en zijn toenmalige Belgische echtgenote. Op 8 oktober 2007 huwen de verzoekster en de heer O. T. U. en op 19 oktober 2007 wordt verzoeksters oudste zoon, K. U., geboren. Bij aangetekend schrijven van 22 juni 2006 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid (oud), van de vreemdelingenwet. Het is op grond van deze aanvraag dat de verzoekster op 2 oktober 2008 tot een verblijf van beperkte duur werd gemachtigd. Dit verblijf wordt vervolgens vijf maal - telkenmale onder de voorwaarde van een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling, een recent attest dat de verzoekster niet ten laste valt van de Belgische Staat en een recent en positief samenwoonstverslag met het kind K. U. – met de duur van één jaar verlengd tot uiteindelijk 19 oktober 2014. Op 23 mei 2013 wordt het eerste huwelijk van verzoeksters echtgenoot en de Belgische I. C., wegens schijnhuwelijk vernietigd door het Hof van Beroep te Gent. Bij beslissing van 2 december 2013 wordt de verzoekster tot een onbeperkt verblijf gemachtigd. Met een beslissing van 5 maart 2014 wordt het recht op vestiging van verzoeksters echtgenoot ingetrokken en wordt beslist dat verzoeksters kinderen de administratieve situatie van hun vader volgen zodat zij ook hun verblijfsrecht verliezen. Op diezelfde dag wordt ook verzoeksters verblijfsrecht van onbeperkte duur ingetrokken. Beide beslissingen vermelden dat toepassing wordt gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*", hierbij verwijzende naar de op 23 mei 2013 uitgesproken nietigverklaring van het huwelijk.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing waarbij het onbeperkt verblijfsrecht van de verzoekster wordt ingetrokken, dit in toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*. De gemachtigde verwijst naar het arrest van het Hof van Beroep te Gent waarbij het eerdere huwelijk tussen verzoeksters echtgenoot en de Belgische I. C. werd vernietigd omdat het een schijnhuwelijk betrof, en stelt dat dit huwelijk dus nooit heeft bestaan zodat alle daaruit voortvloeiende rechten vervallen, waaronder dus niet enkel het recht op vestiging van verzoeksters echtgenoot en van hun kinderen, maar ook "*de regularisatie*" van de verzoekster nu deze werd toegestaan op basis van het feit dat haar oudste zoon K(...) gevestigd was in het Rijk terwijl nu is gebleken dat deze vestiging eigenlijk nooit een grond heeft gekend omdat het een recht is dat rechtsreeks uit het vernietigde huwelijk van zijn vader is voortgevloeid. De gemachtigde stelt dat er geen grond was voor regularisatie van de verzoekster en dat zij, net als haar echtgenoot en haar kinderen, geen recht heeft op een verblijf dat een rechtstreeks gevolg is van fraude. In diezelfde beslissing wordt echter uitdrukkelijk erkend dat de verzoekster voor het verkrijgen van haar verblijf door regularisatie niet zelf heeft gefraudeerd, maar dat de fraude werd gepleegd door haar echtgenoot. De gemachtigde besluit niettemin om verzoeksters onbeperkt verblijfsrecht in te trekken overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*".

3.1.4. De verzoekster voert in haar eerste middel onder meer de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet aan.

De verzoekster merkt op dat de wetgever zelf op limitatieve wijze de gevallen heeft omschreven waarbij het verblijf kan worden beëindigd. Aangezien zij tot een verblijf van onbeperkte duur was gemachtigd, verwijst de verzoekster ter zake naar artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat deze wettelijke bepaling is geschonden nu het onbeperkt verblijfsrecht wordt ingetrokken buiten de gevallen die wettelijk zijn voorzien nu uit geen enkel element blijkt dat de verzoekster zelf misleidende, valse of frauduleuze middelen heeft aangewend teneinde haar verblijfsmachtiging te bekomen, hetgeen in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt erkend. Het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan volgens de verzoekster niet gehanteerd worden aangezien de wetgever zelf duidelijk de werking van dit principe heeft beperkt tot welbepaalde en uitdrukkelijk omschreven situaties.

3.1.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

In het kader van zijn wettigheidstoezicht onderzoekt de Raad of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet dan ook worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de op deze gegevens toepasselijke wetbepalingen.

Samen met de verzoekster stelt de Raad vast dat artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet de gevallen regelt waarbij een einde kan worden gesteld aan een eerder verleend verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Deze bepaling werd ingevoerd door artikel 9 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Er dient te worden gewezen op de parlementaire voorbereiding van artikel 9 van de wet van 25 april 2007 die het volgende stelt:

*“Anderzijds wordt artikel 13 aangevuld met een paragraaf die toelaat een einde te stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf voor onbepaalde duur, wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere illegale middelen heeft gebruikt om gemachtigd te worden tot een verblijf. Het betreft hier een bijzondere toepassing van het algemeen rechtsbeginsel «*fraus omnia corrumpit*», in het licht van de strijd tegen de fraude op het vlak van verblijf (zie de andere aanpassingen aangebracht aan artikel 13 voor wat betreft de vreemdelingen die zich in België bevinden voor een tijdelijk verblijf en de wijziging aangebracht aan artikel 18, voor wat betreft de gevestigde vreemdelingen of de langdurig ingezetenen (artikel 10 van het ontwerp), die een gelijkaardige bepaling bevatten).*

In dit kader wordt gepreciseerd dat enkel de determinerende elementen voor de toekenning van de machtiging tot verblijf in aanmerking worden genomen.” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p 23.)

Het is dan ook duidelijk dat artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet de wettelijke verankering van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” betreft, dit althans wat de beëindiging van het verblijfsrecht van onbepaalde duur betreft. Het Hof van Cassatie erkent het adagium “*fraus omnia corrumpit*” als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan bijvoorbeeld bij het (toenmalig) gebrek aan een uitdrukkelijke bepaling ter zake in het Wetboek van de Belgische Nationaliteit ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit te ontnemen indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015, C.13.0157.N). Een algemeen rechtsbeginsel kan eveneens als autonome rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Het is aldus een regel met wettelijke waarde, die in een ruime waaier van situaties en rechtsverhoudingen toepassing kan vinden.

3.1.6. Anderzijds dient te worden vastgesteld dat de wetgever, bij het invoeren van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet, de gevolgen van de fraude op het verblijfsrecht van onbepaalde duur uitdrukkelijk heeft geregeld. Artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet moet dan ook worden aanzien als een bijzondere bepaling die, in de specifieke rechtsverhouding tussen de staat en de vreemdelingen die tot een onbepaald verblijf werden gemachtigd, de voorwaarden en de gevolgen van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* vastlegt. Gelet op het beginsel dat de bijzondere regel voorrang heeft op de algemene regel en gelet op het gegeven dat de algemene rechtsbeginselen in de normenhierarchie naast de wet staan en deze de wet slechts kunnen aanvullen in de mate dat er onduidelikheden of leemtes zijn in de wet, zonder er evenwel in beginsel van te kunnen afwijken of er tegen in te kunnen tegen gaan, moet dan ook voorrang gegeven worden aan de duidelijke en specifieke bepaling van artikel 13, §2bis, van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot vreemdelingen die tot een onbepaald verblijfsrecht zijn gemachtigd kan bijgevolg geen toepassing worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* om af wijken van of in te gaan tegen het bepaalde in artikel 13, §2bis, van de vreemdelingenwet.

Het is evenwel denkbaar dat er geen benadeling uitgaat van een beslissing die formeel slechts verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* wanneer deze beslissing niettemin volledig te kaderen valt binnen de bepalingen van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet. In die optiek zou het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* overigens ook niet afwijken van de wet.

Er dient dan ook te worden onderzocht of de eerste bestreden beslissing, die toepassing maakt van het genoemde algemeen rechtsbeginsel, in rechte en in feite ingepast kan worden in de bepalingen van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet.

3.1.7. Artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Aldus kan met toepassing van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet, slechts worden besloten om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de vreemdeling die tot een onbeperkt verblijfsrecht is gemachtigd zelve valse of misleidende informatie, of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

In casu wordt in de eerste bestreden beslissing geoordeeld dat de verzoekster, net als haar echtgenoot en kinderen, geen recht op een verblijf heeft dat het rechtstreeks gevolg is van fraude. De gemachtigde licht hierbij toe dat er geen grond was voor regularisatie van de verzoekster omdat het vestigingsrecht van haar zoon, in functie waarvan zij de machtiging had bekomen, werd ingetrokken omdat dit vestigingsrecht rechtstreeks was voortgevloeid uit het wegens schijnhuwelijk vernietigde, eerdere huwelijk van zijn vader met een Belgische vrouw.

Zoals de verzoekster opmerkt, blijkt echter nergens uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoekster zelve fraude zou hebben gepleegd of dat zij gebruik van valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten of andere onwettige middelen had aangewend die van doorslaggevend belang waren om de verblijfsmachtiging te bekomen. In tegendeel wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk bevestigd dat de verzoekster zelve in dit opzicht niets kan worden verweten. De gemachtigde stelt immers het volgende: *“De Dienst vreemdelingenzaken is zich bewust van het feit dat mevrouw voor het verkrijgen van haar verblijf door regularisatie niet zelf gefraudeerd heeft maar de fraude gepleegd werd door haar echtgenoot. De valse nationaliteiten die ze bij haar eerdere procedures heeft opgegeven waren niet beslissend voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.”*

Door alsnog verzoeksters verblijfsrecht in te trekken en hiertoe te verwijzen naar het algemeen rechtsgedingsbeginsel *“fraus omnia corrumpit”* heeft de gemachtigde dan ook artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht miskend.

3.1.8. Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. Waar de verweerder in de nota met opmerkingen verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin wordt geoordeeld dat het algemeen rechtsgedingsbeginsel *fraus omnia corrumpit* een voldoende rechtsgrond vormt teneinde het vestigingsrecht in te trekken, dient te worden opgemerkt dat de arresten die worden geciteerd zich slechts uitspreken over de vraag of het voormelde algemeen rechtsgedingsbeginsel als een voldoende formele rechtsgrond kan worden gehanteerd. Bovendien lagen aan deze arresten gevallen ten grondslag waarin, in tegenstelling tot het onderhavige geval, wel degelijk in hoofde van de gevestigde vreemdeling zelve fraude (met name een schijnhuwelijk) werd vastgesteld. De verweerder maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat in de thans voorliggende zaak dezelfde rechtsvragen en ook dezelfde feitelijke omstandigheden aan de orde zijn, zodat het loutere citeren van deze rechtspraak geen afbreuk doet aan hetgeen hierboven is vastgesteld.

In de mate dat de verweerder voorhoudt dat de aangevoerde schending van artikel 13, §2bis, van de vreemdelingenwet juridische grondslag mist omdat het *in casu* niet gaat om een beëindiging van het verblijfsrecht maar om een intrekkingbeslissing, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde schending van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat het algemeen rechtsgedingsbeginsel *fraus omnia corrumpit* niet kan worden aangewend wanneer hiermee wordt ingegaan tegen een duidelijke wettelijke bepaling die uitdrukkelijk de gevolgen van *“fraus”* in een welbepaalde rechtsverhouding regelt.

3.1.9. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.2. Wat betreft het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat deze steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing en uit het gegeven dat slechts

toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in de situatie van een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten haar noodzakelijk materiële grondslag vindt in de beslissing waarbij verzoeksters verblijfsrecht van onbepaalde duur werd ingetrokken.

Nu reeds is vastgesteld dat er grond is tot nietigverklaring van de beslissing waarbij verzoeksters verblijfsmachtiging van onbepaalde duur wordt beëindigd, verliest het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten haar noodzakelijke grondslag. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing brengt dan ook met zich mee dat ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

De in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, kan niet worden aangenomen. Immers kan artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet langer worden toegepast zodat er evenmin sprake kan zijn van een gebonden bevoegdheid van de gemachtigde ter zake.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014, waarbij het verblijfsrecht van onbepaalde duur wordt ingetrokken en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 5 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

C. DE GROOTE